

The Medical Group

Helbredelsens mysterium

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk

HELBREDELSENS MYSTERIUM

The Medical Group

VisionsNettet
www.visionsnettet.dk

Helbredelsens mysterium

Af The Medical Group
Theosophical Research Centre
Fra *The Mystery of Healing*

(Oversættelse Thora Lund Møllerup & Erik Ansvang)

I krisetider, hvor mennesket tvinges til at søge indad for at finde løsningen på sine problemer, vokser interessen for stoffets dybere og mere mystiske aspekter. Situationen er lidt anderledes i nutiden end i tidligere krisetider, for nu er der en udadrettet naturvidenskab, som forsøger at finde svaret på ethvert problem i stoffet og de energier, der styrer og skaber stoffet. Inden for lægevidenskaben er der to hovedretninger: Psykologi/psykiatri, der ser mennesket inde fra og udad, og medicin/kirurgi, der forsøger at forklare sundhed og sygdom som udtryk for fysiske mekanismer, biokemi osv. Men desuden findes der en række naturhelbredere eller healere, som i nogle tilfælde er i stand til at skabe "mirakuløse" helbredelser, selv om de i mange tilfælde kun er foreløbige. Endelig er der en række tilfælde, hvor sygdomme helbredes eller går over, uden at der gives behandling. Hvordan sker det? Hvilke love styrer processerne? Kan de studeres? Og kan man bruge dem mere systematisk?

Det er spørgsmålet, som åndsvidenskaben kan besvare. Den beskriver forholdet mellem mennesket og det fysiske legeme, og vekselvirkningen mellem menneskets bevidsthed og det fysiske stof. Åndsvidenskaben har altid været kendt og studeret i lukkede kredse, men i nutiden er den esoteriske videnskab offentlig tilgængelig og udbredt. Åndsvidenskaben beskriver stoffets og bevidsthedens udvikling og de love, der påvirker levende væv i alle naturriggerne ved hjælp af kræfter fra den usynlige verden.

Helbredelsesprocessen i almindelighed

Hvis man vil forstå mennesket, er man nødt til at udvide opfattelsen i forhold til den almindelige lægevidenskabelige forståelse, for man er nødt til at inkludere det åndelige, mentale og følelsesmæssige princip.

Ånden er menneskets primære faktor. Den er kilden eller oprindelsen til menneskets bevidsthed, mens det, der kaldes psyken – dvs. de mentale og følelsesmæssige faktorer tilsammen – er underordnet i denne relation. Det fysiske legeme er udelukkende det synlige eller ydre resultat af ånden. Det er åndens redskab og sjælens forbindelse med den fysiske verden. Med andre ord er det fysiske legeme det uundværlige redskab, som gør det muligt for det indre menneske at opleve og påvirke de fysiske omgivelser.

Ånden er derfor det altomfattende fundament for alle menneskets aspekter, og det fysiske legeme er en specifik manifestation af åndens aktivitet – og det fysiske legeme er derfor aldrig en selvstændig størrelse.

Lægevidenskaben har koncentreret sig om de fysiske detaljer og samlet en enorm mængde viden, men den anerkender ikke den bevidsthed, der bruger det fysiske legeme. Psykologien er en naturlig og uundgåelig reaktion på lægevidenskabens holdning, men alligevel er der alt for få, der forstår, at helbredelsesprocessen er noget, der kommer inde fra det åndelige center og bevæger sig ud mod omkredsen – ud mod det fysiske legeme.

Derfor består terapeutens rolle i mange tilfælde af at skabe de betingelser, der får processen til at forløbe frit, og ikke så meget i en egentlig helbredende aktivitet. Terapeuten beskæftiger sig først og fremmest med sygdommens årsager og deres fjernelse, og i anden række med de synlige symptomer og lindring af dem. Overfladiske symptomer kan ofte undertrykkes tilsyneladende effektivt, men det medfører mange gange, at der opstår nye komplikationer, fordi årsagen ikke er fundet, og fordi selve behandlingen i nogle tilfælde har bivirkninger.

Godt og dårligt helbred

Hvis man betragter det fysiske legeme og tankesindet som åndens redskaber, kan man definere et godt helbred på følgende måde:

”Et menneske har et godt helbred, når det har fred med sig selv, og lever i harmoni med sine omgivelser”.

Det indebærer, at tilstanden ikke er statisk men dynamisk, og den kræver en uafbrudt ind- og udstrømning af energier på alle bevidsthedsplaner. Når energien strømmer uhindret, vil mennesket som regel føle sig både sundt og lykkeligt. Med lykke menes der ikke en almindelig tilfredshed, glæde eller overstadighed, men en harmonisk og afbalanceret holdning til tilværelsen på et hvilket som helst tidspunkt. Det er den basale tilstand i naturen – en tilstand, som naturens kræfter har en tendens til automatisk at skabe. Det er en uafbrudt strøm af små tilpasninger, som skaber et evigt voksende erfaringsgrundlag.

Fra den synsvinkel er smerter, sygdomme og lidelser udtryk for manglende harmoni eller tilpasning på forskellige oplevelsesniveauer. Med andre ord giver de oplysning om mangel på en fri og harmonisk vekselvirkning mellem et område eller et organ i kroppen og de aktiviteter, der er forbundet med det – eller mellem et menneske og dets omgivelser. Konklusionen er, at helbredelse simpelthen består i at genoprette det normale forhold mellem det sygdomsramte område og resten af kroppen, mellem kroppen og omgivelserne eller mellem kroppen, mennesket og dets personlige relationer. Derfor vil hvile, nye omgivelser eller en holdningsændring ofte medføre spontan helbredelse. Små chokpåvirkninger som f.eks. et fald eller bare et nys har nogle gange sat en helbredelsesproces i gang – sandsynligvis fordi det har udløst spændinger i organismen.

Døden kan være en befrielse

Det fysiske legemes død er i mange tilfælde udtryk for sand helbredelse, selv om det naturligvis kan være svært at acceptere for de fleste mennesker. Døden kan være en befrielse for en hæmmende og frustrerende tilstand. Den indre spænding eller disharmoni, som tilstanden var et symptom på, udløses, og derfor er tilstanden ikke længere nødvendig. Den afdøde bliver i stand til at fortsætte sin udvikling på det næste eksistensplan uden at være hæmmet af de fysiske begrænsninger, som netop blev overvundet i dødsprocessen. En smertefuld sygdom kan repræsentere en mulighed for at foretage justeringer i de indre legemer, og når forstyrrelserne standser, vil kroppen enten komme sig eller gå i opløsning, og det er tegn på, at lektien – i hvert fald for øjeblikket – er lært.

”Helbredelsens energistrøm” er altid til stede, men ligesom selve livet er den umulig at konkretisere og definere. Det er en aktiv kraft, der manifesterer sig på alle tilværelsens planer, og man kan nogle gange helt uventet komme i kontakt med den, men som regel flyder den ubemærket forbi på grund af patientens indre tilstand, der forhindrer en erkendelse af den og blokerer for dens virkning.

Faktorer i sundhed og sygdom

I perioder som den nuværende, hvor der sker store omvæltninger, er det ikke alene tankegangen, der ændrer sig, men også selve livet, der skifter karakter og bliver fuld af spændinger og uro. Det medfører et stigende antal lidelser, som har mentale og følelsesmæssige årsager. Der vil imidlertid altid være et tidsrum mellem de nye organiske lidelsers opståen og erkendelsen af, at de skyldes de mentale og følelsesmæssige spændinger, der er karakteristiske for tiden. Kort sagt – den fremherskende opfattelse af menneskets natur – og dermed årsagen til lidelserne – er bagud i forhold til kendskabet til selve sygdommene og de bakteriologiske faktorer.

Selv om det materialistiske syn på mennesket ikke kan holde trit med den psykologiske opfattelse, der kun tillægger kroppen sekundær betydning, er den almindelige medicinske holdning alligevel hurtigt ved at ændre sig. Teorien om mikroberne som den primære årsag til sygdom er et typisk eksempel. Man er nu klar over, at der findes myriader af mikrober, men at kun ca. 1% er skadelige for mennesket, og det er de kun, når kroppen er i en tilstand, der gør den velegnet som "yngleplads". Man er også klar over, at uden de mange "venligtsindede" bakterier kunne dyreorganismen ikke overleve.

Patienten som helhed

Men en af de mest markante ændringer i den medicinske holdning er imidlertid opfattelsen af patienten. Først koncentrerede man sig om at finde en infektion. Senere var man optaget af bestemte organer eller vævstyper, og det resulterede i en specialisering i et eller andet aspekt af organismen. Men i nutiden er man begyndt at indføre et begreb, der hedder "*patienten som helhed*". Sygdomme opfattes nu som noget andet og mere end deres lokale manifestation. Man er også begyndt at tage det faktum i betragtning, at mennesket er en social skabning, som er en integreret del af den familie og det samfund, det lever i. Lægen er ved at blive en samfundstjener, der har mulighed for at anvise både psykologisk og fysisk behandling.

Socialmedicin og præventive metoder er ved at vinde indpas, for man har indset, at det er bedre at forebygge end at vente med behandlingen, til sygdommen er brudt ud. Men alligevel er det almindelige syn på de sygdomsfremkaldende faktorer stadig alt for materialistisk. Selv psykologer og psykiatere anerkender ikke det mest skabende aspekt i mennesket – den iboende ånd – selv om det netop er manglen på et åndeligt incitament kombineret med samfundets støj og stress, der er hovedårsagen til det stigende antal nervøse lidelser.

På basis af disse faktorer er det klart, at det gamle syn på infektionssygdomme er ved at vige for den opfattelse, at det vigtigste ikke er tilstedeværelsen af mikrober i vævet, men det område, som mikroberne udvikler sig i, der er det vigtigste. Området er *hele* mennesket, og årsagen til at en infektion breder sig, findes her, uanset om der er tale om fejlernæring eller stofskifteforstyrrelser, der skyldes psykisk chok. Det er rigtigt, at mikroberne bestemmer sygdommens specielle karakter, men først efter at de har fundet en frugtbar "yngleplads" i det system, der indtil da var immun over for dem.

Troen på lægens evne

Forholdet mellem læge og patient har altid haft en særlig karakter. Den gammeldags læge var samtidig lidt af en præst, der blev betragtet som en slags kanal for den egenskab hos guddommen, der herskede over sygdom og sundhed. Det er et meget vigtigt aspekt af det helbredende arbejde, for alene *troen* på lægens evne til at helbrede øger muligheden for, at man kan helbrede sig selv. På grund af sin uddannelse og erfaring med sygdomme bringer lægen bestemte psykologiske

faktorer ind i billedet, og hvis lægen også har indsigt i det åndelige aspekt, er det muligt at fungere som kanal for helbredende kræfter. Forståelsen for det åndelige aspekt er ikke afhængig af, om lægen tilhører en eller anden kult eller en bestemt trosretning. Evnen stammer fra ægte medmenneskelighed, en fornemmelse af enhed med sine medmennesker og et oprigtigt ønske om at hjælpe. Universelle egenskaber af den type baner vejen for strømmen af helbredende kræfter fra de indre eksistensplaner, og alene tilstedeværelsen af et menneske med de rigtige kvalifikationer, får patienterne til at føle sig bedre.

Lægen må aldrig glemme, at der er en intention bag alle sygdomme. Ofte vil et overbelastet nervesystem udvikle en forsvarssygdom for bedre at klare omgivelsernes pres – eller måske for helt at undgå at tilpasse sig. De nuværende tilstande i samfundet og hospitalsvæsenet har haft en tendens til at reducere menneskets personlige ansvar for dets eget helbred – og for mange andre aspekter af tilværelsen. Det er almindeligt at konstatere, at man har fået en sygdom, og derefter koncentrere sig om smitekilden. Men det er indlysende, at det er patienten selv, der har banet vejen for sygdommen. Sygdommen er en projektion af en indre konflikt eller et indre behov på det aktuelle tidspunkt, og derfor er helbredet i virkeligheden menneskets eget ansvar.

Et dårligt forhold mellem lægen og patienten kan ofte være skyld i, at patienten ikke bliver rask af den ordinerede behandling. Patienten tilbageholder måske bestemte oplysninger – enten af uvidenhed eller på grund af en eller anden mystisk trang, som får patienten til at afprøve lægens evne til at diagnosticere. Det skaber forvirring og misforståelser, som kan forhindre helbredelsesprocessen.

I nogle tilfælde er patienten psykologisk utilgængelig, og det medfører, at sygdommen beholder magten på grund af manglende samarbejdsvilje. Det kan skyldes, at hverken lægen eller patienten er klar over, at den syges rolle er lige så vigtig som lægens. Nogle patienter forventer, at lægen skal skabe mirakler uden at få hjælp af patienterne, mens andre har opgivet håbet, og derfor ikke gør sig nogen anstrengelser. Desuden er der de mange tilfælde, hvor sygdommen benyttes til et barnligt formål, som f.eks. at tiltrække opmærksomhed og skabe sympati – eller måske endda ros pga. det mod, der vises i kampen mod sygdommen. I alle disse

tilfælde er der effektivt blokeret for den åndelige helbredelse, og der kan ikke opnås meget.

Psykologisk balance

Set fra et åndsvidenskabeligt synspunkt er spørgsmålet om helbredelse eller ej et udtryk for patientens fintmærkende psykologiske balance, som altid vil føre patienten til de mennesker og den behandling, det "fortjener". Når den lektie, sygdommen forsøger at lære patienten, er lært, vil patienten selv finde en læge eller terapeut, der er i stand til at kurere sygdommen. Det betyder, at en patient, der ikke er i stand til at finde den rigtige behandling, i sig selv kan have en helbredende og opdragende værdi, selv om mange mennesker vil opfatte det som hårdt.

Man er nødt til også at acceptere det faktum, at dybtliggende organiske sygdomme, der medfører store vævsforandringer, sjældent kan helbredes helt. Hvis vævet har været ødelagt i lang tid eller ødelæggelserne er over en vis grænse, kan tiden ikke skrues tilbage. Den gamle krop kan ikke gøres ny, og det stive led kan ikke gøres smidigt og bøjeligt igen. I disse tilfælde består helbredelsen i en standsning af ødelæggelsesprocessen – eller i at patienten opnår indre ro og klarhed på trods af det fysiske handicap. Som nævnt kan selv døden være tegn på sand helbredelse, og døden skal derfor ikke altid betragtes som udtryk for, at behandlingen slog fejl. Naturligvis er det enhver læges pligt at gøre alt for at holde patienten i live, men når det ikke er muligt, kan det være en trøst at vide, at døden som regel føles som en befrielse af den inkarnerende sjæl og ånd.

Nogle gange afsluttes et tilsyneladende håbløst tilfælde med en mirakuløs helbredelse. Det paradoksale er, at helbredelsen ofte opstår netop som både patienten og lægen har opgivet alt håb. Det ser ud til, at når man holder op med at stille krav eller have forventninger, så kan det medføre en accept af tingene, som de er, og ikke som man kunne ønske, at de var. Holdningen udløser en spænding i patienten – eller måske endda mellem patienten og lægen – med det resultat, at de helbredende kræfter får en chance for at virke.

Menneskets opbygning

Når man studerer sundhed og helbredelse, er mennesket og dets plads i systemet det grundliggende problem. Det er derfor umuligt at forstå, hvordan psykisk og åndelig helbredelse virker på forskellige mennesker og under forskellige omstændigheder uden en nogenlunde klar opfattelse af menneskets komplicerede natur.

Ifølge åndsvidenskaben er mennesket i besiddelse af en meget sensitiv og kompleks organisme, som ikke alene består af et fysisk legeme, men også af indre bevidsthedsfunktioner og -strukturer. På sit eget plan har bevidstheden et udtryksmiddel, som kan sammenlignes med den fysiske organisme, selv om det skifter form meget hurtigere og på en mere subtil måde. Det indre aktivitetsområde og den bevidsthed, der fungerer her, kalder psykologien for *psyken*. Det samme gjorde Platon og Paulus, og psyken omfatter hele menneskets almindelige tanke- og følelsesliv. Inden i og over psyken findes en endnu mere subtil selvbevidsthed eller styrende instans, og det er den, der adskiller mennesket fra dyrene og andre ikke-menneskelige skabninger, for det er kun mennesket, der er udrustet med et indre center af vilje og åndelig erkendelse. Den transcendent instans kaldes normalt menneskets sjæl. Den står bag de mange inkarnationer i den fysiske verden, og den udvikler sig ved at assimilere de erfaringer, der kan gøres inden for det personlige livs begrænsede område.

Psyken

Inkarnationen af ånden i et fysisk legeme kræver en temmelig kompliceret række forbindelsesled eller "legemer". Hovedforbindelsen er det, man kalder psyken, og den er den indre del af den psykosomatiske – dvs. den sjælelige-legemlige organisme, der er udviklet i tidligere naturriger – særlig dyreriget – for senere at blive brugt af menneskets sjæl. Når den psykisk-fysiske mekanisme overtages af mennesket, bliver den naturligvis omformet, fordi den under inkarnationen fungerer som forbindelsesled til den psyko-fysiske verden. Men selv om psyken og det fysiske legeme efterhånden er i besiddelse af alle menneskets karakteristiske egenskaber, er de alligevel – pga. den dyriske oprindelse – fuld af instinktive adfærdsmønstre, angst, selvopholdelsesdrift, seksuel jalousi og andre faktorer, som i deres inderste natur er undermenneskelige.

Det psykiske område er lige så objektivt og virkeligt på sit eget plan som det fysiske og omfatter et tilsvarende bredt spektrum af vibrationer. Det er hjemstedet for alle tænkende og følende skabningers personlige eller kollektive indre liv, uanset om der er tale om bevidste oplevelser eller faste adfærdsmønstre. Og hele den subtile verden er ligesom den fysiske, underlagt bestemte lovmæssigheder, der kan iagttages og beskrives.

Det psykologiske element i mennesket – psyken – har derfor en dobbelt funktion, for psyken er mellemløbet mellem den åndelige bevidsthed og det psykiske felt, den er en del af, samt den fysiske verden.

I nutiden er det almindelig kendt, at tanke- og følelseslivet har stor indflydelse på det fysiske helbred og den fysiske adfærd. Indre stemninger som nervøsitet eller angst overføres konsekvent – selv om det sker ubevidst – fra det psykologiske plan til den fysiske organisme, og der findes tanke- og følelsesmønstre, der er lige så automatiske i psyken som f.eks. fordøjelsen er det i kroppen. Når man tænker på, at mønstrene – selv om de arbejder langt under dagsbevidsthedens tærskel – befinder sig på den bane, som livsstrømmen følger indefra og ud – er det ikke svært at forstå, at indre sindsstemninger kan stimulere, svække eller endda forstyrre automatiske kropsfunktioner som f.eks. åndedrættet, fordøjelsen eller kirtelsekretionen, uden at man er klar over det.

Prana

Åndsvidenskaben omtaler et bestemt aspekt af det fysiske legeme, der endnu ikke er helt anerkendt i Vesten, selv om man er begyndt at få en anelse om, at det findes. Østens yogier og psykologer beskæftiger sig meget med en energi, der kaldes "prana" eller vitalitet. På det fysiske plan er den en livskraft, der gennemstrømmer hver eneste celle og hvert eneste væv, og selv om den er nært beslægtet med nerveenergi, er den alligevel ikke det samme. Kraftens natur er ikke elektrisk, selv om den har meget tilfælles med elektricitet. Den minder mere om det kraftige magnetfelt, der er forbundet med elektriske fænomener, og dens reaktioner er så nært sammenkædet med de elektriske ladninger i kroppen, at det er meget vanskeligt

at adskille de to kræfter og betragte dem hver for sig. En erkendelse af livskraften – prana – som et særskilt fænomen i naturen vil være til stor hjælp i løsningen af de problemer, der konstant plager biologerne, for de er naturligvis forvirrede over den intime vekselvirkning mellem vitale og elektriske energier i det samme felt. I sin helhed er den livgivende energi – før dens differentiering og specialisering i menneskets legemer – solar i sin oprindelse.

Den er det princip, der ligger til grund for livsprocesserne i hele naturens organiske struktur. I menneskeriget optager og omdanner hvert enkelt menneske solprana og sender den i en specialiseret form ud i sit "legeme" på hvert bevidsthedsplan. På den måde forsynes det åndelige, psykiske og fysiske legeme med energi på sit eget plan. Hvis der er en fri og uhæmmet vekselvirkning mellem bevidstheden og dens omgivelser, sørger menneskets finere natur for, at den indre livskraft kan holde liv i kroppen på tidspunkter, hvor den fysiske energi normalt er fuldstændig opbrugt.

The missing link

Et vigtigt aspekt af den vitale energis tovejsstrøm er, at den fungerer som et forbindelsesled, der er årsag til, at psykiske tilstande kommer i forbindelse med og påvirker funktionerne i det tætte fysiske legeme. Den praniske strøm stammer fra både de lavere områder af den psykiske verden og de finere områder af den fysiske verden, og på den måde er de to områder i nær forbindelse med hinanden. Den praniske strøm reagerer omgående på tanker og følelser, og kan samtidig give impulser til forandringer i cellestrukturerne. Den er i høj grad "the missing link" i problematikken omkring psykosomatiske reaktioner.

Desuden findes der en noget tættere vital energi, der er forankret i cellerne i alle former for væv, og som har en tendens til at afspejle tilstanden i det fysiske væv, den er forbundet med, for den registrerer træthed, forstoppelse, sårddannelser osv. men også en god sundhedstilstand. Den finere og mere frie livskraft strømmer uafbrudt rundt i hele kroppen, og på den måde er de to former for livsenergi konstant i forbindelse med hinanden.

Cirkulationen af den finere prana er først og fremmest afhængig af den vanemæssige tilstand i psyken, mens den statiske vitalitet i højere grad påvirkes af føden, stofskiftet, træthed og andre fysiske faktorer, der normalt forbindes med det fysiologiske helbred.

Den statiske energi og frit strømmende prana i en hvilken som helst form kaldes tilsammen dens æteriske eller vitale legeme, og det er det æteriske legeme som helhed, der er overføringsmekanismen for bevidste eller ubevidste suggestioner, for det reagerer direkte og automatisk på en hvilken som helst forandring i den psykologiske tilstand. På den måde giver både traditionen og gentagne iagttagelser en logisk begrundelse for psykologiske helbredelser, for ved at udløse spændinger og fikseringer, frigøres strømmen af de indre livgivende kræfter.

Øverste og midterste lag af psykens aktivitet

Potentielt er mennesket en fuldt selvbevidst skabning, men det højere åndelige aspekt er endnu næsten skjult i hovedparten af dets liv, fordi det har fået sin form fra naturriget under sig, og stadig er betinget af dens automatiske adfærd.

I ethvert normalt menneske udfolder psyken en tredobbelt aktivitet afhængig af stoffets forskellige egenskaber og afhængig af kombinationer af det stof, den består af, og den måde, det bruges på. Det er muligt for alle at få kontakt med det åndelige aspekt, som er menneskets inderste og evige natur eller kerne, og selv om kontakten er tåget, forvirret og uklar, så findes den faktisk. Det er det øverste lag af psykens aktivitet, de uselviske følelser og upersonlige tanker, og de kan styrkes og uddybes eller svækkes og udsultes.

Hertil kommer det veludviklede midterste område, der består af tanker og følelser, som er så tæt sammenfiltret, at de næsten er uadskillelige. Desuden er de for en stor del ubevidste, selv om de med stor styrke bestemmer menneskets adfærd. Det er her, man finder de personlige relationers komplicerede mekanisme, sociale ambitioner, angst, begær – alt det psykologerne kalder "vanedannelser". De kan skrumpes ind til små kimer, men de blusser op igen, når de kommer i berøring med indre eller ydre stimuli. Det er den typiske "sjæl" i mennesket, der befinder sig halvejs mellem ånden og det fysiske legeme, og som er stærkt bundet til den fysiske verden, fordi den modtager en evig strøm af impulser til tankesindet og følelserne fra denne verden. Kun ved en bevidst indsats kan mennesket finde stimuli af en tilsvarende styrke på det åndelige plan, og derfor opleves den fysiske verden for de fleste mennesker som den "virkelige" verden.

Den laveste del af psyken er den, der er tættest forbundet med den fysiske verden. Her strømmer sanseindtryk og handlingsimpulser ind og ud af det indre menneske i et tovejs trafiksystem af vitale energier. De følger det fysiske nervesystem til og fra hjernen, og koordinationscentret for kommunikationslinjerne i kroppen findes i området omkring hypofysen i hjernen, mens den bevidste koordinering foretages i de finere områder af psyken og ikke i selve hjernen.

Det åndelige menneske

Bag det fysiske legemes komplicerede mekanismer og den trefoldige psyke findes det åndelige menneske, og det er kun det, der kan gøre nye erfaringer, foretage en kreativ handling eller tænke en original tanke. Psyken er næsten fuldkommen automatisk, for den er styret af vaner, ubevidste motivationer og gentagelsesmønstre, indtil

den vækkes af ånden. Det er et faktum, der har stor betydning for alt helbredende arbejde, fordi de fleste patienter tror, at de nye impulser, der skal gøre dem raske, kommer udefra. Det modsatte er lige så sandt – eller måske mere sandt – specielt for de, der har en meget følsom natur. Et godt råd fra en ven eller en terapeut kan ændre patientens tilstand, men intet kan trænge ind i en psyke, der er fuldstændig lukket. Patienten hører, hvad der bliver sagt, men reagerer ikke, fordi ånden er lukket inde bag en mur af modsigelser, fortvivlelse og desperation. Ånden kan vækkes ved hjælp af mentale og åndelige helbredelsesmetoder, og først når det sker, vil patienten åbne sig for nye idéer og gøre et nyt konstruktivt forsøg på at blive rask.

Derfor er det altid åndens liv, der helbreder og kan helbrede, hvis det frigøres. Ud over at anvise bestemte fysiske foranstaltninger som f.eks. motion, hvile, sund kost osv., består terapeutens opgave næsten altid i at udløse spændinger på det mentale/astrale plan. Det gælder naturligvis særligt i forbindelse med langvarige sygdomme og nervøse lidelser, hvor de vanemæssige reaktioner er dybt rodfæstet i psyken.

Den psykologiske helbredelsesmetode

Set fra et esoterisk synspunkt er alle kroniske sygdomme i systemet psykosomatiske – dvs. årsagen til disharmoni i kroppen er en indre disharmoni, der kommer til udtryk som en fysisk sygdom. Det psykiske og somatiske (legemlige) element er derfor to sider af samme sag. Oftere og oftere anerkender man i medicinske kredse, at fysiske forstyrrelser, som modstår alle forsøg på behandling, som regel har en psykisk oprindelse, og derfor ikke kan behandles med fysiske midler alene. Det er en kendt sag, at f.eks. mavesår kan skyldes et mentalt chok eller langvarig bekymring, og at tyktarmsbetændelse kan have psykiske årsager. På samme måde kan alvorlige forstyrrelser i hjertefunktionen, kroniske hudsygdomme og almindelig muskelsvaghed ofte spores tilbage til følelsesmæssige konflikter, og sygdommene kan kun helbredes ved at løse årsagen til problemerne.

Årsagen er, at sygdommen virker som en sikkerhedsventil for en ellers uudholdelig spænding i mentallegemet og astrallegemet. Derfor kaldes symptomerne "konver-

sionssymptomer"¹, for sygdommen tager problemets plads, og dermed oplever man færre lidelser, end hvis man forsøgte at se de virkelige problemer i øjnene. Vanskelighederne kan stamme fra patienten selv eller fra omgivelserne.

Situationerne er ikke ualmindelige. Når en patient bliver syg i stedet for at se problemerne i øjnene, er det alene udtryk for det generelle princip, at alle sygdomme har et formål. Den type sygdom er en grov og instinktiv måde at tiltrække sig omgivelsernes opmærksomhed på eller vende sin egen opmærksomhed væk fra situationer, tilstande og forhold, man føler sig ude af stand til at klare. Patientens magtesløshed kan skyldes manglende kendskab til en eller anden fundamental lov, eller manglende evne til at bruge de hjælpemidler, der er til rådighed. Symptomerne varierer naturligvis både afhængig af menneskets psykologiske type og udviklingstrin samt af kroppens fysiske tilstand og strømmen af livsenergi. Her spiller faktorer som fysisk svaghed, mangel på solskin, søvn, motion og vitaminer en rolle, og derfor kan en rent fysisk behandling – som f.eks. kostforandring, medicin, fysioterapi eller kiropraktik – i nogle tilfælde fjerne den psykosomatiske sygdoms fysiske symptomer. Som eksempel kan nævnes allergier, der viser sig som udslet, astma eller migræne. Symptomerne vil ofte forsvinde ved medicinsk behandling, hvis man undgår bestemte fødevarer eller får rygsøjlen justeret.

Nogle gange opstår der en mere kompliceret situation, hvor udslet eller fordøjelsesvanskeligheder hos små børn skyldes forældrenes bekymringer. Psykologiske spændinger registreres ofte ubevidst af børn, selv om man forsøger at skjule bekymringerne. Racemæssige eller arbejdsmæssige spændinger kan også skabe forstyrrelser, der kommer til udtryk i bestemte sygdomme eller tilbøjeligheden til at få sygdommene. På den måde bliver listen over sygdomme, der accepteres som psykosomatiske, længere og længere.

1 Konversionstilstande (hysteri) er en overdrevet reaktion på en psykisk stimulering. Konversionstilstande er en forstyrrelse eller tab af normal integrering mellem erindring, ens egen bevidsthedsopfattelse og sanseoplevelser samt af evnen til at beherske sin motorik. Tilstandene blev tidligere benævnt som forskellige typer af konversionshysteri.

Psykoanalysen

Psykoanalysen repræsenterer et af de store fremskridt inden for studiet af sindssygdomme, for den har opsporet meget værdifuldt studiemateriale, som i lang tid er blevet ignoreret ud fra den betragtning, at det var irrelevant og værdiløst. Den analytiske teknik har vist, at irrationelle processer som drømme, skrivefejl, fortællelser og ubevidste handlinger kan vise sig at være naturlige udslag af tilstande i sindet under dagsbevidsthedens tærskel. Processerne kan stamme fra et sind, der er i konflikt med sig selv, og som ved hjælp af synlige symptomer prøver både at genoprette balancen og gøre det bevidste menneske opmærksom på eksistensen af den skjulte konflikt. Symptomerne kan forblive rent mentale eller følelsesmæssige, og så kaldes sygdommen en neurose. Eller de kan afspejle sig i den fysiske organisme og frembringe en psykosomatisk sygdom.

Derudover har den psykoanalytiske bevægelse gjort opmærksom på, hvordan de mere alvorlige former for sindssygdomme – dvs. vanvid eller psykoser – udspringer af de lette forstyrrelser og opstår, når bevidsthedens højere aspekter i stadig stigende grad mister kontrollen over personligheden. Det betyder, at hvis patienten kommer under behandling på et tidligt stadium, kan spændingen udløses og helbredet genoprettes.

Den analytiske teknik består i at bringe skjulte eller fortrængte faktorer frem i bevidstheden og på den måde vise patienten forbindelsen mellem symptomer og konflikter, der skyldes angst, skyldfølelse, frustration, ambitioner o.l. Det er indlysende, at det kræver, at patienten for det første er villig til at se de skyggeagtige aspekter af sig selv i øjnene, og for det andet at stole på og samarbejde med terapeuten.

To typer terapeuter

De mange forskellige skoler og teknikker kan groft set opdeles i to kategorier: De, der leder efter årsagen til problemerne i menneskets fortid, og de, der ser fremad og tænker i teleologiske² baner. Den første kategoris terapeuter bruger en slags reduktionsmetode. De udforsker patientens barndom og leder efter årsagen til sygdommen i fortrængninger. Dermed bevæger de sig ind på den primitive, instinktive

² Teleologisk gudsbevis vil sige, at ræsonnere sig til Guds eksistens på grundlag af hensigtsmæssigheden i naturen.

natur og på konflikterne med fornuften. Det lykkes ofte at dæmpe symptomerne, men de hjælper ikke direkte med en ændring af karakteren. Ganske vist vil patienten ofte ændre sin adfærd, men det skyldes i højere grad, at spændingen er udløst, end at patienten har lært noget om bevidst integrering. Hvert eneste menneske har en naturlig trang til at realisere sit åndelige selv, og trangen kan frigøres som et resultat af analysen, men det kan også ske ved, at det, der frigøres, er destruktivt, og det kan resultere i, at patienten havner i en tilstand, der er værre end den, der var årsag til behandlingen.

Mennesker med en fremskreden åndelig udvikling kan stadig have rester af ubearbejdede oplevelser i deres natur, og hvis de gøres bevidste, skal patienten samtidig lære en positiv assimilations- eller sublimeringsteknik, der gør det muligt at bruge materialet konstruktivt og ikke blive domineret af det. En bevidst kontakt med en højere oktav af sin natur er nødvendig, hvis materialet skal forvandles, og kontakten kan patienten kun fremkaldes indefra. En analytiker, som har kontakt med sin åndelige natur, kan være i stand til at vække patientens erkendelse af den latente, selvstyrende kraft, mens en terapeut, som mangler den indre erfaring, kan frigøre kræfter, som hverken terapeuten eller patienten kan kontrollere.

Den anden gruppe terapeuter beskæftiger sig – ligesom den første – med patientens primitive og instinktive natur, men ser den som en ophobning af energi, der ikke alene skal frigøres fra sin gamle automatik, men også ledes over i en skabende aktivitet i åndens tjeneste. Derfor betragtes analyseprocessen som ufuldkommen, hvis ikke patienten – foruden at blive befriet for sine symptomer – også lærer at erkende sin sande natur og dermed integrere sin personlighed. Svagheden ved den kategori – som Jungs analytiske psykologi er det mest markante eksempel på – er,

at terapeuterne kan være så optaget af det åndelige eller teleologiske aspekt af patientens problem, at de ikke behandler den primitive og instinktive natur effektivt. Nogen mener, at selv om patienten under behandlingen måske udvikler en ny livsfilosofi, vil de oprindelige symptomer ofte forblive uændret.

Uanset hvilken gruppe der er tale om, vil den erfarne terapeut altid være karakteristisk ved kontakten til et indre livscenter, som ikke alene er en kraftkilde, men som også er et stabilt holdepunkt. Patienten bliver enten tiltrukket eller frastødt af den "kraft", der stråler ud fra terapeuten, og reaktionen skal man være forsigtig med ikke at blande sammen med andre intime elementer i forholdet mellem patient og psykoanalytiker. Men når alt kommer til alt – selv om terapeuten er et vigtigt og i mange tilfælde uundværligt led i behandlingen – så ligger nøglen til al psykologisk og psykosomatisk terapi i patienten selv. Selv om den terapeutiske faktor er fjern og ubevidst, fordi den befinder sig i menneskets næsten ubrugte åndelige center, vil en vellykket og radikal psykoterapi altid bestå i at bringe et automatisk og ubevidst tanke- eller følelseselement ind i bevidsthedens klare lys, fordi det her bliver udsat for en direkte forvandlingsproces.

Konklusionen er, at på trods af den værdi en terapeut og forholdet mellem terapeuten og patienten har, vil psykoterapien ofte kunne udføres af patienten selv. Og så vil helbredelsen være resultatet af et øjeblikks erkendelse, et klart billede af en automatisk og helt unødvendig reaktion på en eller anden situation. Indsigten i egne tvangshandlinger gør det muligt at vælge, om man vil fortsætte med at reagere på samme måde i fremtiden eller ej. Hvis reaktionen er smertefuld og tvangshandlingerne gør patienten flov, vil det som regel være nemt at opgive den, men nogle gange er symptomet nyttigt på en eller anden måde, eller det giver patienten en fornemmelse af at være vigtig, og så vil et menneske med en svag karakter måske alligevel klynge sig til det, selv om det glimtvis indser, at det skader sig selv.

Helbredelse tager tid

Inden for alt psykologisk arbejde er det en kendt sag, at en helbredelse af dybtliggende og langvarige neurotiske tilstande tager tid. Nogle gange sker der et mirakel, og en patient bliver pludselig befriet for en tvangshandling, men det kræver, at patienten følges nøje, hvis man vil undgå, at dybere forstyrrelser, som endnu ikke er berørt, skal vise sig.

Integreringen foregår på forskellige planer, og det varierer og påvirker psyken som helhed og på forskellige måder. En følelsesmæssig befrielse – tilsigtet eller tilfældig – kan resultere i en ændring af idéer. En rationel forståelse af muligheden af et nyt syn på tilværelsen kan fremkalde en følelsesmæssig harmonisering. Og en pludselig kontakt med den åndelige virkelighed på de dybere bevidsthedsplaner kan give en fornemmelse af styrke, en befrielse for skyldfølelse eller tilgivelse af gammel uret, og det kan have en afgørende indflydelse på vaner og karakter. Religiøse omvendelser hører – når de er ægte – til denne type. Alt, hvad der kræves for at en harmonisering kan ske, er en oplevelse af integrering, dvs. af at blive fornyet og gjort hel i sit eget bevidsthedsfelt. De ydre omstændigheder ændrer sig måske ikke, og situationen er måske lige så vanskelig, som den var før, men patienten har fået en anden holdning til sin egen indre natur. Det betyder, at symptomerne, der før udgjorde sygdommen, ikke længere behøver at være der. Lidt efter lidt, lag efter lag, finder patienten en ny frihed i sig selv.

Andre patienter – sandsynligvis mindre modige temperamenter – kan eller vil ikke af egen fri vilje prøve at kæmpe sig frem til nye erfaringsområder – ydre eller indre. For dem er en bevidst formulering af problemet ikke nok. De har brug for en aktiv terapi. Selv en delvis påtvunget beskæftigelse, en daglig rutine som f.eks. et andet arbejde eller nye studier, der nødvendiggør skabelse af nye associationer, kan hjælpe. Den gradvise opbygning af evnen til at styre sig selv via indlæring af en ny teknik, uanset hvor enkel den er, har en dyb terapeutisk værdi for mennesker, hvor det ikke er nok at forsøge at få skjulte tanke- og følelsesmønstre op i bevidstheden.

En helbredelse af psykiske forstyrrelser kan skyldes en ny mental holdning eller ændring af et følelsesmæssigt behov, men den kan også være resultatet af en fremadskridende udvikling, der fortsættes år efter år, og som giver patienten større og større indsigt og fører dybere og dybere ned i psyken. Før eller senere vil oplevelsen af den fremadskridende integrering medføre en eller anden form for religiøs eller filosofisk oplysning, og det vil give patienten en stadig stigende forståelse af det åndelige livs love – både på det individuelle og det sociale plan.

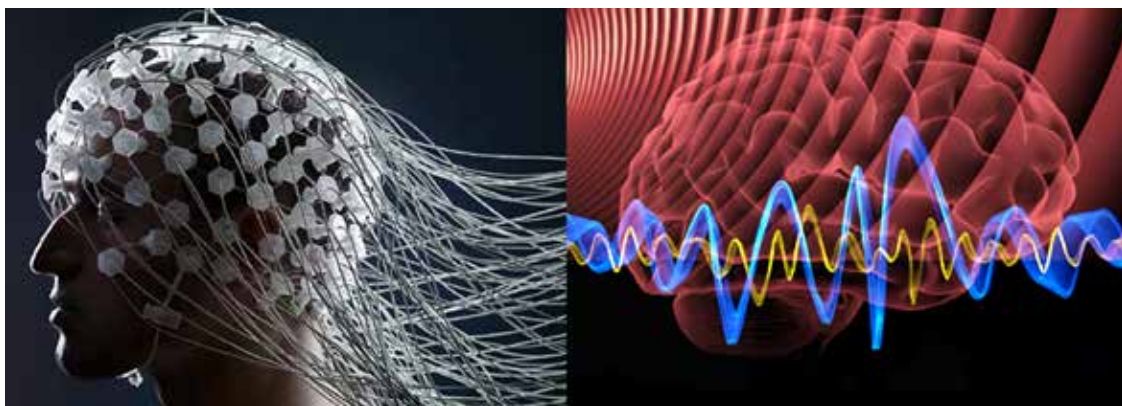
Tankekraft – en naturlig energi

Tankens formende kraft, dens evne til at bygge en indre skabelon eller et indre mønster, som kan manifesteres fysisk, har længe været kendt. Enhver kunstner,

arkitekt, designer, opfinder eller strateg kender teknikken. Men i det helbredende arbejde er der behov for en klar forståelse af, at tankesindet i de usynlige verdener dirigerer kræfter, som umiddelbart påvirker kroppen. Tanker og følelser er kræfter, som på godt og ondt omformer de fine psykiske strømme, der har med livet i den fysiske form at gøre.

I praksis er tanker og følelser uadskillelige, men de kan skelnes fra hinanden på samme måde, som man i et maleri kan skelne mellem form og farve, selv om de er intimt forbundet. Tanken repræsenterer det faste, formgivende element, mens følelsen er den flydende, flygtige energi, der gennemtrænger tankestrukturen. Hvis tanken er rolig, spiller følelsen en sekundær rolle og strømmer af sted i de baner, tanken har afstukket, men hvis tænkningen er kaotisk og uklar og følelserne voldsomme, bliver tankestrukturen fordrejet og brudt af de rivende følelsesstrømme. Hvis tankemønstrene er hårde og stive, har tankesindet en tendens til at blive tvangsbetonet eller i hvert fald fordomsfuldt. Hvis følelsen tager overhånd, mister man sin retningsans. Men hvis tankerne er smidige og elastiske og samtidig klare og målrettede, kan følelserne flyde frit og kraftfuldt.

På samme måde som der er forskellige former for fysisk energi, har også den psykiske energi forskellige mentale og følelsesmæssige virkninger. Nogle tanke- og følelsesmønstre har en konstruktiv, andre en destruktiv virkning på helbredet. Pessimisme, bitterhed og en overdrejet kritisk holdning er tilbøjelig til at indskrænke og fordreje nervevirksomheden og tømme de fysiske reserver, mens klare, positive idéer kombineret med indre ro og venlighed, tilfører kroppen energi og fremmer sundheden. Det gælder ikke alene for det enkelte menneske, men også for samfundet som helhed, for samfundet består af enkeltpersoner, som tilfører deres mentale aktivitet til den fælles pulje.

EEG

Blandt de hjælpemidler, der er til den psykosomatiske forsknings rådighed, er elektroencefalografi³ der registrerer nerveimpulser i hjernen. Apparatet viser ikke alene ændringer i hjernecellerne og deres aktivitet pga. sygdom og vævsforandringer, men også variationer i nervemønstrene, og variationerne skabes af forskellige former for følelser og tanker i normale hjerneceller. Alle rapporter om forsøg af den art bekræfter den kendsgerning, at hårde og ukoordinerede reaktioner i psyken skaber forstyrrelser i og afkræfter hjernevævet, mens selvtillid og optimisme giver mere harmoniske og mindre udmattende impulser.

³ Elektroencefalografi (EEG) er en teknik til at registrere dele af hjernens elektriske aktivitet. Undersøgelsen består i, at man sætter elektroder på hovedets overflade og måler spændingsforskelle mellem elektroderne.

Psykokinese⁴

Studiet af tankekraften som en naturlig energi er blevet udforsket endnu mere, og det har vist, at koncentreret tankekraft kan påvirke "døde" genstandes bevægelse. Tusinder af omhyggeligt kontrollerede eksperimenter viser, at et menneske ad tankens vej kan påvirke terningers fald og opnå resultater, der langt overskrider den statistiske sandsynlighed for tilfældigheder. Med andre ord – eksistensen af en psykokinetisk energi er påvist af parapsykologerne på basis af forsøg, der er udført under strengt videnskabelige laboratorieforhold. Og fordi terningerne består af stof uden mentale egenskaber, er der fremsat en teori om, at forskerens egen psykokinetiske energi påvirker terningernes fysiske bevægelser direkte.

Iflg. åndsvidenskaben har tanken samme karakter som elektricitet, og det kan måske være en hjælp til studiet af tankens virkning på fysisk stof og overførsel fra tankesind til tankesind (telepati). Tanken fungerer på sit eget plan og er i stand til herfra at påvirke genstande og mennesker. Overførsel af tanker fra et tankesind til et andet kan sammenlignes med induktionsprocesser og resonans i elektriske apparater. I situationer hvor der bruges mentale behandlingsmetoder, forestiller terapeuten sig, hvordan livskraftens helbredende strøm projiceres ind i patienten. Om patienten er fysisk til stede eller ej spiller ingen rolle, for tanken er uafhængig af afstande. Hvis patienten er i harmoni med terapeuten, modtages strømmen. Patienten bliver gennemstrømmet af den, og den gøres bevidst eller ubevidst til patientens egen energi. Inden for det terapeutiske arbejde er fænomenet lige så almindeligt, som når elektriske apparater, der er afstemt efter hinanden, påvirker hinanden, uden at der er fysisk kontakt mellem dem. Princippet ligger til grund for f.eks. radio- og TV-modtagelse, hvor en elektrisk strøm bliver induceret i modtageren, uden at den har fysisk forbindelse med senderen.

⁴ Psykokinese er også kendt som telekinese. Begrebet betyder fjernbevægelse. Det er et eksempel på telekinese, når man ved tankens kraft kan flytte genstande.

Selvfølgelig er det ikke alene terapeuter, der udsender tanker. Det gør alle mennesker, og de gør det uafbrudt, men det er kun meget få, der har et kraftfuldt og veltrænet tankesind, og derfor er verden fuld af uklare tankeformer, der driver tilfældigt omkring og ikke rummer meget energi. Alligevel påvirker de konstant andre på godt og ondt. De spreder tvivl, aggression og elendighed eller sympati, optimisme og venlighed.

Det er normalt at være rask

I nutiden er hylderne i supermarkederne fulde af billige, opreklamerede smertestilende midler. Et kirurgisk indgreb betragtes som noget selvfølgeligt. Og hvis der er influenzaepidemi, er det helt normalt at blive syg. Man betragtes næsten som "heldig", hvis man undgår at blive smittet. Men det normale er at være rask. Det er sygdomstilstanden, der er abnorm, og derfor skal man forsøge at komme i forbindelse med de fundamentale kræfter, der er latente i alle mennesker. I stedet for at gå ud fra at sygdomme er uundgåelige og gå på jagt efter modgifte, skal man genopdage det kraftfulde, rensende og opbyggende potentiale i det indre. Tanken er en kraft i naturen, og det er på tide at menneskeheden lærer at bruge den bevidst og skabende.

Ethvert hospital erkender nødvendigheden af fysisk renlighed, men der er ikke mange, som bevidst erkender behovet for psykisk klarhed og desinfektion. I Den Nye Tidsalder, når det indre aspekt af sygdom og helbredelse bliver bedre forstået, bliver det muligt at etablere aktive meditationsgrupper i tilknytning til hver enkelt behandlingsinstitution. Teknikken skal studeres og læres, og personalet skal udvælges. Når det først erkendes, at tanken rummer skabende energi som det – i hvert fald i nogen udstrækning – er muligt for mennesket at vække og dirigere, vil værdien af grupper, som er i stand til at samarbejde med naturens usynlige kræfter på det mentale plan og endda på det åndelige plan, blive anerkendt.

Uortodokse behandlings- og diagnosticeringsmetoder

Mange behandlingsmetoder dækkes af betegnelsen "håndspålæggelse", men de omfatter alle overførsel af vitale og muligvis også åndelige energier til patienten fra terapeuten via hænder, åndedræt eller ganske enkelt tilstedeværelsen. Overførslen finder nogle gange sted uden at terapeuten ved, hvad der sker, men det er ikke et

fænomen, der altid har en psykologisk årsag, for det viser sig ofte som en kanalisering af store mængder fysisk livskraft via lægen og patienten, uden at nogen af parterne er klar over, hvad der sker. Nogle gange sker overførslen udelukkende, fordi den ene part har et overskud af vital energi, som udsendes automatisk og uden bevidst styring.

Terapeuter, der bruger behandlingsmetoder af den art, trækker på mange forskellige energikilder. De kan f.eks. bruge deres egne personlighedskræfter plus et tilskud af den latente og altid tilgængelige vitalitet i atmosfæren, men enhver stærk, magnetisk "healer" har efter al sandsynlighed hjælpere i den usynlige verden, og de er som regel devaer og ikke mennesker. I alle tilfælde, hvor terapeuten ikke selv bliver fuldkommen udtømt, dannes der en kanal for naturlig livsenergi fra en eller anden kilde. Nogle gør det ved at forestille sig, at den kommer fra et sted uden for dem selv, og at ukendte hjælpere overfører den via dem, mens andre etablerer en forbindelse til deres højere bevidsthed og skaber den nødvendige livsenergi ved hjælp af åndedrættet og ved bevidst at åbne sig for helbredende strømme på de forskellige planer.

Det vil derfor sige, at der findes mange forskellige former for terapeuter, som bruger "håndspålægning" af en eller anden art. Der er den energiske, fysiske type, som trækker på de naturlige vækstkræfter i jorden blandet med en temmelig "tung" og kraftig psykisk energi – ofte helt ren og klar, men med en langsommere vibration end de andre. Det kan være oprigtige mennesker, som ikke desto mindre bruger de vitale energier, der er forbundet med de almindelige vækstprocesser i naturen. Derfor virker deres behandling kun på nogle patienter.

Andre terapeuter bruger de finere livsenergier, der navnlig er knyttet til menneskets tanker og følelser. Energierne er ikke nødvendigvis mere åndelige, for hele naturen er en manifestation af det guddommelige liv, men behandlingen har en noget mildere og blidere karakter, og derfor vil den have en effekt over for en anden type patienter. Forskellen består i bølgelængden, på samme måde som der er forskel på en behandling med infrarøde og ultraviolette stråler.

Der findes også "healere", der arbejder effektivt på de mentale og åndelige planer, selv om de som regel også skaber en øget tilstrømning af vitalitet til patienten.

Her er de fysiske resultater sekundære og skyldes en eller anden indre justering. Det egentlige problem er blevet løst på sit eget plan, og befrielsen fra de indre forstyrrelser og konflikter resulterer i en friere gennemstrømning af energi i kroppen. Den form for dybtgående ændring af psyken har meget større chance for at skabe en varig helbredelse end en behandling, der udelukkende fokuserer på den fysiske organisme.

Magnetisk behandling

Lige siden Franz Anton Mesmers tid har mange terapeuter i Vesten brugt magnetiske behandlingsmetoder til at løsne lokale energiophobninger, øge strømmen af nerveenergi og berolige og genoplade patienter, der har fået chok, er afkræftede eller deprimerede. Teknikken består i at bruge hænderne som poler, som energien strømmer igennem, og udføre bestemte "strygninger", som har til formål at give energien den rigtige retning og tilføre ny energi til udtømte områder.

Den form for vitale, magnetiske behandlinger er først og fremmest fysiske, og de påvirker kroppen på samme måde som massage og andre stimulerende metoder, der hører under kategorien fysioterapi. Hvis massøren samtidig er magnetisk "healer" – og det er der mange, der er – vil der sandsynligvis blive overført en anseelig strøm af subtil helbredende energi til patienten under behandlingen.

På samme måde som med alle andre rent fysiske behandlinger vil virkningen af den magnetiske metode let blive ophævet af et psykisk tilbagefald. Den er af en finere og mere subtil karakter end fysiske medikamenter, og derfor vil de resultater, den skaber, have sværere ved at modstå psykologiske forandringer i patienten.

Den magnetiske behandling virker ikke direkte på nervesystemets fysiske væv, men skaber ændringer i vævet ved at påvirke energistrømmen på det æteriske plan. Det er årsagen til dens specielle værdi i behandlingen af chok, postoperative tilstande herunder forsinket narkoseforgiftning og forskellige andre eftervirkninger. På den anden side er den direkte uegnet i behandlingen af hysterikere, og den misbruges ofte af patienter, som kræver stor opmærksomhed. Hovedpine, neuralgi (nervegigt) og forskellige former for krampe kan behandles magnetisk, men ikke når symptomerne har dybtliggende årsager som f.eks. organiske sygdomme. I disse tilfælde vil virkningen meget hurtigt fortage sig, og det er nødvendigt at bruge andre metoder.

Telepati

Mentale behandlingsmetoder er baseret på en telepatisk forbindelse. Derfor kræver de, at terapeutens og patientens tankesind – i hvert fald i nogen udstrækning – er i harmoni med hinanden. Virkningen af de mentale energier kan sammenlignes med lydbølggers resonans-fænomener. Når en sanger synger en tone, svinger genstandene i omgivelserne, hvis de er i stand til at vibrere på tonens frekvens, og de skaber den samme tone. Hvis der er tale om faste genstande, stopper resonansvirkningen i samme øjeblik sangeren holder op, men i et menneskes tankesind kan den holde sig i længere tid. På den måde kan en helbredende tankestrøm give "genlyd" i patientens tankesind, og hvis virkningen frigør en helbredende energistrøm, kan den stimuleres af patientens mentale billeder.

Enhver tanke har en indbygget naturlig kraft. Det er en mental energi, der med større eller mindre held er skabt til at opfylde et bestemt formål. Tankens varighed afhænger af den klarhed og styrke, den er udsendt med. Men i mange tilfælde bliver helbredende tankestrømme vedligeholdt og dirigeret af forskellige natur- og devavæsener. I det hele taget er brugen af helbredende tanker ikke så enkel, som mange tror. F.eks. kan en nervøs og overivrig holdning hos patienten skabe æteriske spændinger, der blokerer virkningen, men på den anden side kan den selvsuggestive virkning af en stærk tro utvivlsomt øge effektiviteten.

Clairvoyante og psykometriske evner

Brugen af psykiske evner i diagnosticeringens tjeneste har været kendt langt tilbage i historien, og det er almindelig anerkendt, at terapeuter, der er clairvoyante eller har psykometriske evner, kan bruge dem bevidst. De er ofte i stand til at give en nøjagtig beskrivelse af fysiske tilstande i en patients legeme – eksempelvis læsioner i ryggraden, mangelfuld funktion af dybtliggende organer, udmattelse af nervecentre osv. Forskellen mellem den clairvoyante og den psykometriske evne kan bedst sammenlignes med forskellen mellem synssansen og følesansen, men i begge tilfælde er der tale om en metafysisk kontakt, der gør det muligt for terapeuten at fastslå en sygdoms nøjagtige position og årsag i situationer, hvor man ville have været nødt til at foretage operative indgreb alene for at konstatere det.

Den clairvoyante terapeut rører ikke ved patienten, men iagttager tilstanden i både det fysiske og det æteriske legeme. I sin fysiske hjernes dagsbevidsthed har

terapeuten evnen til at registrere visuelle impulser, der modtages på det æteriske plan, og derfor er terapeuten i stand til at beskrive forhold inde i det fysiske legeme og dets æteriske genpart. Evnen er en af personlighedens funktioner, og derfor er den ikke nødvendigvis udtryk for åndelig indsigt. Det betyder samtidig, at en terapeut, der har evnen, vil farve sine iagttagelser med sin personlige opfattelse, på samme måde som enhver almindelig læge gør det.

Psykometri kan defineres som en udvidelse af følesansen, og derfor består den psykometriske metode i at komme i fysisk kontakt med patienten, enten ved at holde patienten i hånden, føle på patientens krop eller holde en genstand, der har været i patientens besiddelse i lang tid, i hånden.

Men det er ikke alene de æteriske strømninger i og omkring patienten, der kan opfattes af sensitive mennesker. Det samme gælder det psykiske felt. Dvs. at et menneskets følelsesmæssige og mentale aktivitet kan registreres af den terapeut, der har udviklet sine metafysiske evner. Men i ethvert tilfælde vil der være en variation i udsagnene fra forskellige modtagere, afhængig af graden af deres medfødte psykiske sanser, udviklingen af dem og evnen til at forholde sig passiv og fortolke signaler korrekt. Det betyder, at den form for diagnoser ikke er ufejlbarlige, og ofte bærer de præg af manglende kritisk sans.

Radiæstesi

En anden form for psykometri er radiæstesi⁵, hvor der bruges mekaniske hjælpemidler i form af et pendul, en ønskekvist eller et af de mere komplicerede apparater, der benyttes i forbindelse med radioni. Den diagnosemæssige side af teknikken kan bedst beskrives ved at sammenligne med elektrokardiografen⁶. Det er en fysisk maskine, som ved hjælp af en almindelig elektrisk strøm skaber et magnetfelt. Det bruges til at forstærke, opdage og registrere de fine elektriske strømme, der skabes i forskellige dele af hjertet, og det vigtigste for analogien er, at det er *forstærkningen* af de små impulser, der gør det muligt at registrere dem.

5 Radiæstesi stammer fra det latinske "radius", der betyder "stråle", og det græske "aisthesis", der betyder "følelse" og "sansning". Radiæstesi er derfor følsomhed over for udstrålinger. Det er en teori om, at alt stof udsender stråler eller energimønstre, som sensitive mennesker er i stand til at registrere.

6 Elektrokardiografi (EKG) vil sige registrering fra huden af de elektriske spændingsforskelle, som dannes af hjertet, når det veksler mellem sammentrækning og afspænding.

Apparat, der benyttes i forbindelse med radioni

Men brugen af de forskellige mekaniske hjælpemidler kræver en særlig form for terapeut, og derfor opnår nogle terapeuter bedre resultater end andre. Nogle mennesker kan overhovedet ikke få apparaterne til at virke. Patienten skal sende en dråbe blod, spyt, hår eller et brev, som har til formål at forbinde patienten med terapeuten via det apparat, der bruges. Terapeuten, der skal have bevidste eller ubevidste metafysiske evner (det sidste er mere almindeligt end mange tror), psykometriserer nu den æteriske udstråling fra prøven. Den subjektive psykometri er i stand til at skabe tilstrækkelig kraftige, ubevidste muskelbevægelser til at skabe svingninger i et pendul, eller ændre den æteriske spænding i terapeuten, og derved påvirkes indikatoren i apparatet. Det er terapeuten's ubevidste, metafysiske opfattelse, der gør teknikken mulig, for terapeuten registrerer prøvens psykiske overtoner og bruger instrumentet som et brændepunkt. Hele processen sker ubevidst på samme måde som ønskekvistens bevægelser i vandviserens hænder.

Helbredende devaer

I åndsvidenskaben opfattes devaer som intelligensvæsener, der følger en evolutionsbane, der er parallel med menneskets. Devaernes opgave er bl.a. at fokusere og fordele psykiske og åndelige energier. De administrerer naturlovene uden at bekymre sig om hensigten med eller værdien af dem.

Devaer findes i mange forskellige ordener, og de har forskellige grader af intelligens. Nogle er langt mere udviklede end det almindelige menneske, og det er deres opgave at formidle bestemte kræfter i naturen – i nogle tilfælde endda enorme kosmiske kræfter – mens andre har mindre kapacitet, og de udfører det arbejde, de bliver sat til af overordnede devaer.

Den stoftætteste type af de usynlige arbejdere, er naturvæsenerne, der nogle gange ses som skinnende lyscentre, og andre gange er iklædt menneskers tankeformer. Andre grupper arbejder i finere stofformer, og viser sig som glimtende farvestrømninger. Kun devaer af de højere ordener har en individualitet og valgfrihed, der svarer til menneskets.

Healingsdeva (iflg. Geoffrey Hodson)

De devaer, der specielt er knyttet til det helbredende arbejde, tilhører en gruppe, der ledes af den ophøjede seraf, som traditionelt kaldes ærkeenglen Rafael. Niveau efter niveau modtager devaerne kræfter, der strømmer ud gennem ærkeenglen og fordeler dem, når det er muligt, til steder over hele Jorden. Menneskets tankesind er i stand til at give de helbredende kræfter fra devaerne en klar og præcis retning, og det bekræfter, hvad der før er nævnt, at der primært er to store energikilder til rådighed for terapeuter, der arbejder på det psykiske og det åndelige plan. Den ene er menneskelig og kan kontaktes direkte via tankesindet, og den anden er uden for mennesket og omfatter energier lige fra de mest jordnære op til de højeste åndelige kræfter.

Usynlige hjælpere

"Healinggrupper" eller individuelle "healere" er som regel (sædvanligvis ubevidst) i forbindelse med en ikke-menneskelig skabning i de usynlige verdener, selv om det ikke nødvendigvis er af en særlig høj orden. Det kan være en primitiv skabning, der er i stand til at formidle en kraftig men udifferentieret energi, der udledes af et af naturelementerne jord, vand, ild eller luft. Det er overraskende, hvor virkningsfulde energierne er, og i hvor høj grad de øger kapaciteten hos den gruppe eller det menneske, de er tilknyttet. I den anden ende af rækken af mulige usynlige hjælpere kan der være tale om en skinnende skabning med en enorm kraft og rækkevidde, med et strålende liv med en åndelig snarere end en psykisk karakter, og her kan man roligt bruge betegnelsen "engel".

Healingsdeva (iflg. Geoffrey Hodson)

Når de usynlige skabninger opfattes af mennesket, har de næsten altid den form, som iagttageren plejer at forestille sig. Hvis man forventer, at en deva er lysende, har vinger, er klædt i lange hvide gevandter og måske har en krone på hovedet, er det netop den form devaen vil optræde i, for billederne er subjektive, de er skabt af menneskets tankesind, og de kan belives af en hvilken som helst skabning, der tilfældigvis er til stede. Neutrale iagttagelser viser medlemmerne af devariget som hurtigt roterende hvirvler af specialiseret energi, der er fokuseret omkring et intelligenscenter. Stråleglansen varierer med farvetonen og opgaven, men den er vanskelig at beskrives på grundlag af de farver, der kendes i den fysiske verden.

Den nøjagtige funktion af de usynlige hjælpere i forbindelse med grupper eller enkelte terapeuter er vanskelig at beskrive, men det ser ud til at de overskygger og forstærker den helbredende atmosfære. Menneskets aura eller gruppeauraen er som en gral for psykiske og åndelige energier. De menneskelige deltagere yder deres bidrag, og devaerne formidler en yderligere tilførsel af helbredende kræfter fra deres indre kilder. Den ledende deva opsamler og fordeler de energier, der er til rådighed i overensstemmelse med terapeutens eller gruppens anvisninger, og samtidig virker den som et slags filter, der forhindrer, at patienter får tilført mere energi, end de kan tåle. Den ledende deva tilpasser livskraften i hvert enkelt tilfælde og overfører netop den mængde, som patienten er i stand til at modtage.

Devariget er i sin opbygning en hierarkisk organisation, hvor de højerestående skabninger bliver betjent af et uendeligt antal underordnede, som er til rådighed når som helst, og som automatisk realiserer de højerestående intentioner. Den vigtigste forudsætning for et vellykket samarbejde mellem mennesket og devahierarkiet er, at terapeuten holder tankesindet klart og åbent for strømninger på de højere mentale planer – dér hvor abstrakte begreber og idealistiske tanker hører hjemme. Det indebærer en upersonlig, neutral og samtidig meget positiv holdning kombineret med naturlig medfølelse og vilje til at hjælpe.

Selvhelbredelse

Det skulle nu være helt klart, at al helbredelse strengt taget er selvhelbredelse. Lægerne kan ændre stofskiftet og påvirke nerveaktiviteten. Psykologerne kan løse dybtliggende konflikter og fikseringer. Magnetiske behandlinger kan fjerne blokeringer i den vitale energistrøm. Men hvis ikke patienten selv hjælper med i processen, vil det ikke være muligt at opnå en varig helbredelse. Patienten vil enten vende tilbage til de oprindelige symptomer eller udvikle nye.

Oftentimes er det patienten selv, der – sandsynligvis ubevidst – blokerer alle forsøg på at helbrede. På overfladen giver patienten måske udtryk for ønsket om at blive rask, men dybt inde findes impulser til at trække sig tilbage fra livet, behov for at blive passet og plejet, eller en indre konflikt, der bremser den helsebringende strøm af psykiske og dermed også fysiske energier. Men det er når den ydre behandling falder sammen med en indre justering, at "miraklet" sker – at patienten, udrustet med et nyt syn på livet, kaster sin selvskabte invaliditet overbord og bliver et aktivt og ydende medlem af samfundet.

Det medfører, at man, for at kunne helbrede sig selv, skal være i stand til at bevare sit positive syn på livet og i højere grad trække energi fra de dybere lag i sig selv

end fra kilder uden for sig selv. Ydre hjælpemidler som sund kost, motion, korrekt åndedræt og medicinsk behandling kan være nyttige, men inderst inde består helbredelsen i en erkendelse af det udtømmelige reservoir af kraft, fred og psykisk vitalitet i sit eget indre.

Det er klart, at man, hvis man vil bevare helbredet – på trods af faktorer som dårligt helbred, kampen for at overleve i et overfyldt boligområde eller en arbejdsplads fuld af usympatiske kolleger – skal have regelmæssig kommunikation med sin højere bevidsthed. Kommunikationen kan være ubevidst som hos uselviske forældre eller pligttopfyldende læger og sygeplejersker, der fysisk udmattede kæmper sig igennem en epidemi uden at bryde sammen. Eller den kan være bevidst og have form af bøn, meditation eller kontemplation.

Mennesker, der drives af frygt, konforme vaner og utilfredsstillende begær, vil ofte udfolde en dæmonisk energi. De snakker uafbrudt og farer rastløse omkring i årevis, men kan så pludselig falde døde om eller blive invalide, når nervesystemet bryder sammen. Selvhelbrederen har kontakt med en langt rigere livsstrøm, for kilden er den indre lysets deva, som får sin energi fra den udtømmelige kilde til alt, og det giver anstrengelserne et præg af en blid styrke. Kilden er absolut udtømmelig, men det kræver et roligt tankesinds skelneevne at bruge den med intelligens og omtanke.

Karma og helbred

Et gammelt ordsprog siger, at som man sår, skal man høste, og det er i allerhøjeste grad relevant i forbindelse med sundhed, sygdom og helbredelse – men også med alle andre aspekter af livet. Hvis det bliver forstået rigtigt, er det forklaringen på mange ulykkelige begivenheder, og på sygdomme, der er vanskelige at kurere. Men også på mysteriet om, hvordan det er muligt efter mange års søgen pludselig at finde en kur, der normalt ikke forventes at give resultater, og som ikke har nogen medicinsk forklaring. Desuden kan det give den intelligente patient en holdning, der er yderst gavnlige for en helbredelse, eller – hvis det er udelukket – hjælpe patienten til at blive tilfreds på trods af det fysiske handicap.

Det grundliggende princip i karmas lov er, at mennesket på et hvilket som helst tidspunkt er under indflydelse af kræfter, der er resultatet af dets egne handlinger, uanset om kræfterne er fysiske eller mentale, "positive" eller "negative". Det er klart, at virkningen af at sætte ild til en krudttønde eller straffen for en forbrydelse er et direkte udtryk for loven om årsag og virkning, men når et menneske fødes med en uhelbredelig sygdom eller bliver offer for en "meningsløs" ulykke, er det straks vanskeligere at gennemskue årsagssammenhængen.

Doktrinen om karma kan ikke bevises på naturvidenskabens præmisser, og det skyldes først og fremmest menneskets dårlige hukommelse, som er begrænset til de begivenheder, der registreres af hjernen i et enkelt liv. Men hvis en del af mennesket, sådan som det oplyses i åndsvidenskaben, er udødelig, skal den underbevidste hukommelse have en langt større tidsmæssig rækkevidde end den fysiske bevidsthed. Hvis der i mennesket er en central kerne, som cyklisk fortsætter fra en fase af tilværelsen til den næste, vil den være et permanent brændpunkt for kræfternes aktion og reaktion. Overalt i naturen ser man cykliske processer, der består af rytmiske udvidelser og sammentrækninger. Hvorfor ikke gå ud fra, at menneskets liv også består af cykliske faser, hvor det skiftevis inkarnerer i den fysiske verden og trækker sig tilbage fra den igen?

Karma-teorien går ud på, at et ethvert menneske ankommer til den fysiske verden med en vis mængde uforløste kræfter – både konstruktive og destruktive – og de er hele tiden aktive i mennesket og dets relation til omgivelserne.

Tidligere handlinger og holdninger er spirer til karma, og hvis mennesket har haft mange oplevelser i mange liv, vil der være en anseelig ophobning af karmiske kræfter. Den karmiske "byrde" skal på et eller andet tidspunkt – mere eller mindre

bevidst – erkendes og afvikles, før mennesket kan nå sit endelige mål, der kaldes frelse, befrielse, nirvana, moksha o.l. Gælden skal betales, og det andre skylder, skal inddrives. Men dybest set er det et spørgsmål om at lære at integrere oplevelsen af de fysiske og psykiske forhold, sådan at erfaringen bliver en del af den evige åndelige arv.

Karma genopretter balance

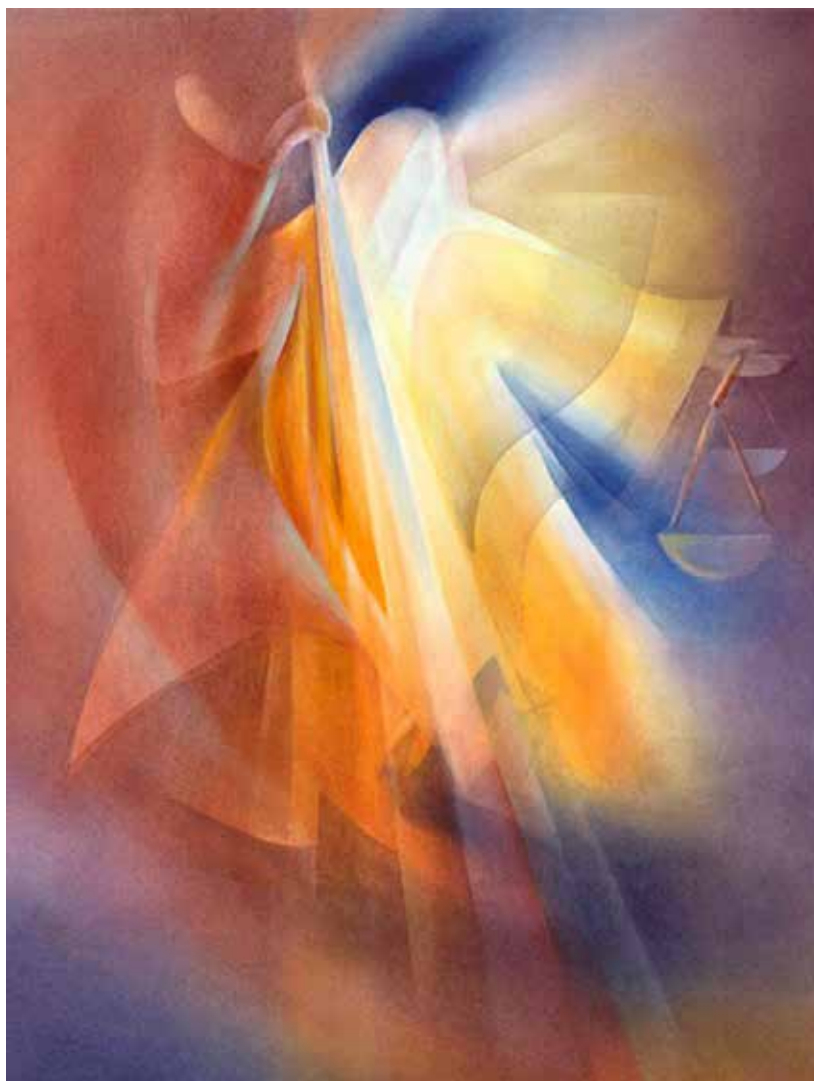
Karma-doktrinen i relation til sygdom og sundhed har stor betydning, for den viser, at det enkelte menneske – og ingen andre – er ansvarlig for det, der sker med det i livets løb. Det er mennesket selv, der vælger sine forældre og dermed sin arvelige ballast og sine gode eller dårlige livsbetingelser. Og senere i livet vælger det selv de sygdomme og ulykkestilfælde, der skal ramme, og det samme gælder alle de behagelige ting i livet. Det er til en vis grad også den nutidige psykologis synspunkt, for den siger, at hvis man bliver syg, er der noget i mennesket, der *vil* være syg. Dette "noget" er karmas lov, som forsøger at genoprette den balance, man selv engang har forstyrret.

Det kan virke som en begrænset trøst for den syge, og det ville det også være, hvis det fik patienten til at indtage den holdning, at det er karma, der er skyld i det hele, og at patienten ikke selv er i stand til at gøre noget ved situationen. Eller hvis det fik venner og bekendte til at være kolde og ligeglade, og verden dermed blev hård og følelseskold. Men karma skal ikke betragtes som en uundgåelig skæbne, som man ikke kan stille noget op med. Der kan opstå en situation, som stammer fra en årsag, der ligger langt tilbage i tiden, men nyere faktorer spiller også ind. Desuden er det et faktum, at hvad der sker her og nu, er årsag til kræfter, som man får en virkning af i fremtiden. Med andre ord – man udvikler konstant ny karma, og det betyder, at alt, hvad man til enhver tid gør, føler og tænker, ændrer det samlede karmiske billede.

Karma er en dynamisk balance og ikke bogholderimæssige transaktioner, der resulterer i kredit eller overtræk på kontoen i "livets bank". Alle faktorer i omgivelserne plus det indre menneskes reaktion på dem, skal tages i betragtning, hvis man vil vurdere øjeblikkets samlede karmiske billede – og det er et billede, der konstant ændrer sig i takt med, at balancen mellem kræfterne ændrer sig.

En læge, sygeplejerske eller et andre mennesker, der kommer i kontakt med et sygt menneske, er en del af menneskets karma. Derfor behøver man heller ikke være bange for at gribe forstyrrende ind i det karmiske mønster, når man forsøger at hjælpe andre. Hvis man ikke kan bidrage til noget positive eller negativt, vil man ikke være til stede. Det medfører, at hvis en patient efter mange års lidelser møder den "rigtige" læge eller healer, er det fordi, det karmisk set er det rigtige tidspunkt for patienten at modtage effektiv hjælp.

Men det indebærer også, at hvis en patient i lang tid har fået den forkerte behandling eller slet ingen behandling, er det fordi balancen mellem de karmiske kræfter – herunder patientens egen holdning – binder patienten til sygdommen. Det er først, når der sker en ændring i balancen, at den nye faktor, den rigtige læge eller den kompetente healer kommer ind i billedet.

Karmas Herrer – Lipikaerne

Balancen mellem de karmiske kræfter er meget fintfølede og komplicerede, og man kan ikke uden videre overskue dem. Men det er vigtigt, at man gør sig klart, at uanset hvad der sker, er man selv årsag til det, og i det lange løb er det kun én selv, der kan gøre noget ved det. Desuden foregår der i det enkelt menneske en uafbrudt udvælgelse af karmiske kræfter, og processen sikrer, at det enkelte menneske aldrig bliver udsat for mere, end det på det pågældende tidspunkt kan klare. Selv om det bliver presset til det yderste, vil det – hvis det beslutter sig til

det – være i stand til at modstå presset uden at bryde sammen. Den samlede sum af ubalancerede kræfter ville for de fleste uudviklede mennesker være mere end de kunne bære i et enkelt liv, og derfor foretages der en barmhjertig udvælgelse af åndelige intelligenser, som i åndsvidenskaben kaldes Karmas Herrer eller Lipikaerne.

Hvis man bliver ramt af sygdom (og for den sags skyld også i tilfælde af en lykkelig begivenhed) er der grund til at spørge sig selv:

“Hvad er det, der gør mig fortjent til sygdommen?”

Og hvis man har smerter:

*“Hvad er det i mig, der trækker elendigheden ud?
På hvilket område er min holdning til livet forkert?”*

Og hvis det får mennesket til at lære den lektie, der skal læres, vil det måske hurtigt frigøre sig af situationen.

VidsomsNettet

www.vidsomsnettet.dk